

omend hun nok forstod, at det skjulte en vis Forlegenhed. Havde han endda sluttet hende i sine Arme og værget sig mod hendes Bebrejdelser ved at lukke hendes Mund med Kys, — hun skulde da øjeblikkelig have tilgivet ham og glemt sine Bekymringer ved hans Bryst. Men Per gjorde ingen saadan Tilnærmelse. Allerede før de mødtes, havde han læst Misbilligelsen i hendes Ansigt; og til Trods for, at han virkelig nu bagefter var lidt flau over det triste Resultat af en Forhandling, han selv havde imødeset med saa store Forventninger, følte han sig forurettet og krænket af hendes Dadel. Han havde været saa overbevist om, at i det mindste hun vilde forstaa ham og anerkende Betydningen af hans Udfordring til Børsjobberne, hun, som altid havde talt med Uvilje om den Slags samvittighedsløse Udbytttere og beklaget den Rolle, en Mand som Max Bernhardt var kommen til at spille i den offentlige Bevidsthed som en af den ny Tids Førere.

Men i det Punkt var hun altsaa, naar det kom til Stykket, ikke en Smule bedre end de andre, — tænkte han med Bitterhed. Kræmmeraanden laa ogsaa hos hende og lurede paa Stoltheden for ved første givne Lejlighed at overliste den. Ja, — sandelig! — Jøderne havde ogsaa deres Spøgelser! Selv hos de mest frigjorte gemte der sig en overtroisk Ærefrygt for Guldet, der gjorde dem til Slaver af det.

De var kommen nær til Udkanten af Skoven, og Jakobe, der følte sig træt men dog nødig vilde hjem straks, satte sig paa en Bænk, som var anbragt under et af Træerne. Skønt hun ved den Maade, hvorpaa hun trak sin Kjole til sig, indbød ham til at tage Plads ved Siden af hende, vilde han